

למד באוניברסיטת בודפשט. עם הקמת המדינה עלה ארצה. השתתף במלחמת ה' שיחרור, נפצע בקרב לטרון. מ-1953 ועד 1957 השלים את לימודי הכלכלה, עבד כמורה באוניברסיטה ה' עברית בירושלים עד 1958. או הצטרף למשרד-האוצר, וכה, כעבור שש שנים, ב' מינוי של הממונה על התקציבים ויועץ כלכלי לשר-האוצר. לפני קבלת המינוי הבכיר, ביקש מי שהיה אז מזכיר הממשלה, זאב שרף, משרותי הביטחון לערוך בדיקה ביטחונית על עברו של האי. הבדיקה היתה מש' ביצירתו.

נסיעות לחו"ל — ללמוד אנגלית

נתיני של זנבר באוצר, בהן היה ידימינו של ספיר, נודעו כשנות המיתון. בתחילה היה זנבר גאה בכינוי שהודבק לו, "אדיכל המיתון". שנים אחד רי המיתון, נהג לומר: "איני חושש מ' מיתון חמור". אך כיום כאשר כל ה' כלכלנים מסכימים כי המיתון, שגרם סבל קשה לרובות אזרחים, היה מיותר — ורק הביא נזקים חמורים ביותר לה' תחתון ישראל — כיום נאלם זנבר דום, אינו מתגאה עוד בתואר.

במחצית 1968 פרש ספיר מן הממשלה, נשאר רק שר בלי תיק. זאב שרף התמנה כשר-האוצר, המסחר והתעשייה. היה ברור כי זנבר לא יאריך ימים עם שרף. הוך כמה שבועות, נסע ללונדון, ללמוד אנגלית. נסיעות אלו של זנבר ללימוד אנגלית חזרו ונישנו כל שנה-שנתיים. זנבר אינו יודע שפות פרט לעברית והונגרית — ושתי אלו לא עוזרות בוועידות של בנ' קאים בינלאומיים. במאי 1971 נסע זנבר לסניגפור, ללא סיבה רצינית. העיתונים תמהו על נסיעה זו, ומישהו התבדח כי הוא רוצה לטשטש את המיבטא האוקסי' פורדי, שרכש בלונדון.

אולם בנסיעתו הראשונה ללונדון ש' נמשכה רק כמה שבועות, זנבר חזר אר' צה לשמוע כי ספיר מינהו כסגן יו"ר מועצת מנהלי הבנק לפיתוח התעשייה — המכשיר הכספי המרכזי של המשק. זנבר הגשים במרץ רב, בתפקידו החדש, את מדיניות חלוקת ההטבות והמתנות של ספיר.

כאשר היה צריך לעזור לנדיב הידוע, סר אייזיק וולפסון — קנה ממנו זנבר שתי קומות במגדל-שלום בת"א, במחיר ש' עלה ב-600 אלף ל"י על מחיר השוק. כאשר נתקע רוזוב בקשיים, במסגרת קונצ'ן המסויות המאוחדות, היה זה זנ' בר שחילצו מקשיים. כפי שקבע מבקר המדינה, שילמו אז לבעלי המניות הפר' טיים עשרות מיליוני ל"י מעל לשווי האומיתי של הרכוש. זנבר גם ניצח על מלאכת רכישת מפ' זנבר

היה לדירת-שרד בירושלים. אולם זנבר רצה להמשיך לגור בדירתו בתל-אביב. הוא כינס את נאמניו בבנק לפיתוח ה' תעשייה, ביקש כי ימכרו לו את דירת הענק שקיבל מן הבנק בשכירות. הבעייה המעניינת היתה: כיצד לתת לו את הדירה — בלי שישים כסף עב' רה. כי לזנבר לא היה כסף.

הפיתרון שמצאו חברי מועצת-המנהלים של הבנק: הם העריכו את שווי הדירה ב-150 אלף ל"י בלבד — למרות ש' שווייה, לדברי חבר מועצת-המנהלים ש' התנגד לעיסקה, מרדכי זגני, היה מעל רבע מיליון ל"י.

אחר הגדילו טרואקטיבית את משכור-תו של זנבר ל-5,000 ל"י לחודש. כך, יכלו לתת לו את ההפרש של 1,500 ל"י לחודש, עבור כל תקופת עבודתו בבנק, וכן פיצויי-פיטורין מוגדלים, על בסיס של 5,000 ל"י לחודש.

סכום זה נתן 100 אלף ל"י. 50 אלף ל"י נוספות קיבל זנבר בהלוואה ארוכה, ריבית נמוכה של 9%.

זיפו, פרוטוקול

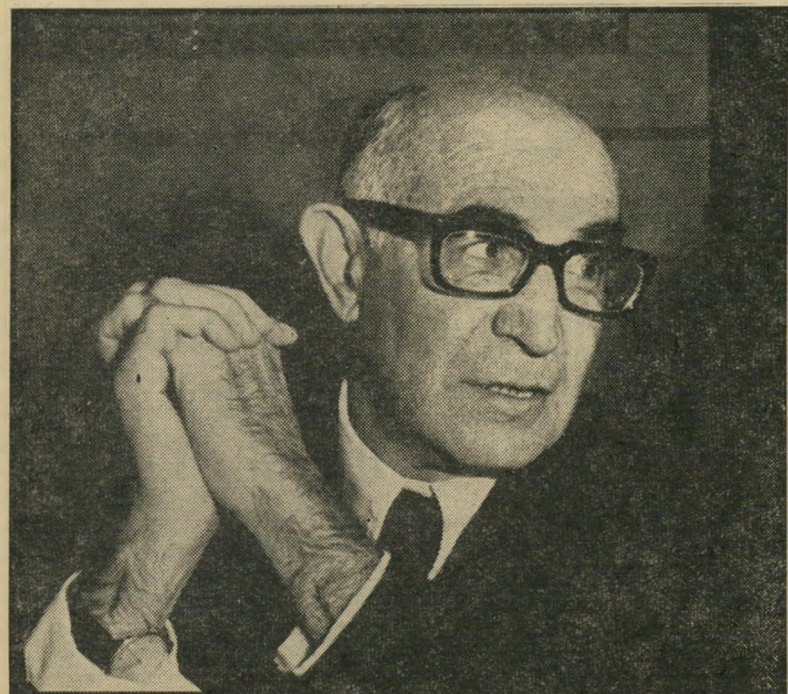
עיסקה עוררה סערת-רוחות. פרט לזגני, התנגד לה גם אברהם זברסקי, מבנק הפועלים. הם טענו, בין היתר, כי יש גם לנכות מס-הכנסה מהתוספת ל' משכורת, כי אסור לעשות מעשים כאלו, כי הדבר מנוגד לתנאי הבנק. באחת הישיבות, אף האשים זגני כי זיפו פרר טוקול, כדי להכשיר את העיסקה.

באפריל 1972 התקיים דיון בבנק לפיתוח התעשייה על הטבות למנהל אחר. באותו דיון, קרא מנכ"ל משרד המסחר וה' תעשייה, גדעון להב: "איני רוצה שתח' זור פרשת הדירה של זנבר." להב תבע לראות את כל ההסכמים עם אותו מנהל, כדי שלא יתברר לאחר מכן שיש הס' כמים מתחת לשולחן. מקורביו גילו, כי בפרשת זנבר נפגע להב מכך שעליו נפל התפקיד לטהר את הפרשה בציבור.

אלא שהוויכוחים ויכוחים, והעובדות עובדות: הדירה-רוחצי נשארה בידי זנבר, מה חושב כיום נגיד בנק-ישראל, ש' עבר למחנה דיין, על הצהרתו מקיץ 1971? "אני יודע מה ספיר חושב בכל עניין, וספיר יודע מה אני חושב. זוהי מין קירבה בלתי-רצונית כזאת."

יש להניח שהוא פשוט לא חושב עליה, שכן מבחינתו, נהג זנבר, לאורך כל ה' דרך, בהגנות ציבורית למופת. במעמד החדש של המטפסים לצמרת — מעמד שזנבר הוא אולי מוצרו האופייני ביר-תר — הקאריירה קודמת לכל.

לבני המעמד החדש, מותר, בתוקף הש' תייכותם, לזכות מקופת המדינה בהכ' נסות והטבות שבן-תמותה לא יזכה להן, ודאי שיותר לכן המעמד לקפוז ממחנה ל' מחנה, מאפוטרופוס לאפוטרופוס. מי שרואה בכך פסול כלשהו, פשוט איננו מבין את המוסר החדש.

ראש עיריית תל-אביב, יהו' שע רבינוביץ, נקבע עליידי הבוסים של העבודה כשר-האוצר הבא, חיסל בכך את חלומו של זנבר לזכות בתפקיד זה מידי ספיר. כתוצאה, עבר זנבר למחנהו של דיין, בתקווה להגיע לתפקיד בעזרתו.

שי צנוע

זוהי דירתו (מסומנת) של זנבר בבית-המגורים המהודר ברחוב פנקס 44 בצפון תל-אביב. הדירה, שהיא למעשה דירה וחצי המחוברים יחדיו, שווה למעלה מרבע מיליון ל"י, אך זנבר זכה בה כמעט במחנה.

עלי-הרכב של אילין ואוטוקרט, ועוד עיסקות דומות. אולם זנבר ידע לדאוג לא רק לאחרים, אלא גם לעצמו.

מייד עם מינויו לתפקיד סגן הו"ר, קנה הבנק לפיתוח התעשייה שטח של שתי דירות ברחוב פנקס המהודר בצפון תל-אביב, והדירה-רוחצי הענקית הושכרה ל' זנבר במחיר סמלי במקריות מעניינת: אחד המשקיעים בבניין — היה גם מש' קיע בקונצ'ן המסויות המאוחדות.

אולם זנבר נזקק גם למכונית. לפיכך, הומונה עבורו דודג' פולארה מפוארת בע' לת שמונה צילינדרים. כאשר הגיעה ה' מכונית ארצה, הטיל מנכ"ל הבנק לפיתוח התעשייה וטו על המכונית. הסיבה: לו עצמו היתה מכונית של שישה ציליני' דרים בלבד, והוא לא הסכים כי סגנו יסע במכונית גדולה יותר, בלתי-ברירה, הוחזרה המכונית לאר"ב, והומונה אחרת.

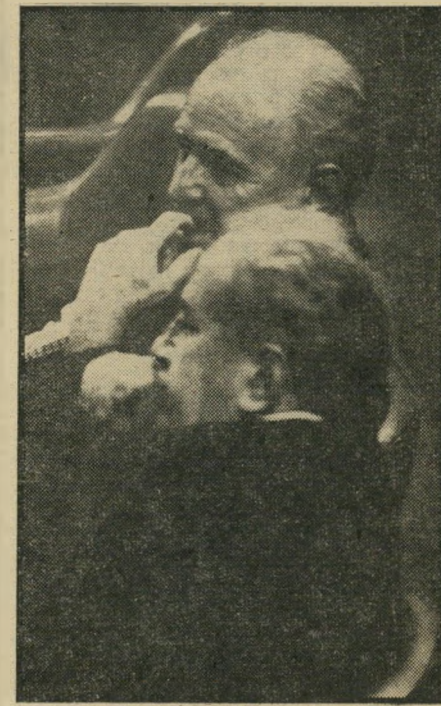
בינתיים, שכר זנבר מכונית בהרץ, נסע בה חודשים ארוכים. כאשר הבנק משלם עבורו כל חודש מעל 3,000 ל"י תמורת השימוש במכונית.

שכן זנבר נסע הרבה: הוא היה גם ליו"ר המועצה למען הבימה.

הוא היה גם יו"ר קרן הספורטאים, היה זה שייצר את השיטה של תשלומי' ענק לספורטאים, בדרכים שונות.

מתנה של מיליונים

ב' אוגוסט 1970 נבחר זנבר כיו"ר מועצת המנהלים של הבנק — תפקיד אותו מילא כבר למעשה, כל אותה עת, לא פסק מהצהרות שונות נגד מתן הטבות לאחרים: תוספת-שכר ותוספת-יוקר על-לים להיות אסון למשק — הפיקוח על המחירים מזיק — אי-אפשר להדק את העול על הסקטור הפרטי, ועיקר המעמ' סה צריך ליפול על כתפי השכירים. וכל אותה עת, היתה משכורתו הרשמית בבנק 3,500 לחודש — פרט למנונית וכל

זאב שרף, מתנגדו של זנבר בצמרת, גרם למיפנה בקאריירה של זנבר, כאשר התמנה לשר (לידו, למעלה, שפירא).